

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/306/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5711200199
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5711200199.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: V. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. Y., E. V. č. XXXX/XX, proti odporcovi: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Piešťany, ul. Teplická č. 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpený splnomocneným zástupcom In Medias Res, s. r. o., so sídlom Trnava, ul. Sladovnícka č. 13, IČO: 36 863 351, za účasti vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľa: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, ul. Važecká č. 16, IČO: 42 176 6789, zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Igorom Šramkom, advokátom so sídlom N., ul. N.. E. č. XXX/XX, o zaplatenie sumy 1.951,98 eur z titulu bezdôvodného obohatenia a sumy 600 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa, vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľa a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 13. marca 2012 č. k. 21C/6/2011-299, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom zo dňa 13. 03. 2012 č. k. 21C/6/2011-299:

I. Určil, že úverová zmluva o poskytnutí revolvingového úveru č. 5305010544 zo dňa 27. 06. 2003 uzavretá medzi právnym predchodcom odporcu spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. a navrhovateľom V. E., je neplatná.

II. Návrh na začatie konania o zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.951,98 eur, zamietol.

III. Odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi 300 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Návrh na začatie konania o zaplatenie finančného zadostučinenia v časti o zaplatenie 300 eur, zamietol.

V. O trovách konania a trovách štátu súd rozhodne osobitne.

V odôvodnení uviedol: „...Sporná úverová zmluva uzatvorená dňa 27. 06. 2003 spĺňa všetky znaky typovej zmluvy podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa platného a účinného v čase jej uzatvorenia. Jednou zo zásadných požiadaviek pre spotrebiteľské zmluvy je, že nesmú obsahovať neprimeranú podmienku, to je také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sporná úverová zmluva obsahuje veľké množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, a to nie len tie, ktoré uviedol v návrhu na začatie konania navrhovateľ. Tieto podmienky súd považuje za neprijateľné, a teda neplatné. Veľký počet neprijateľných zmluvných podmienok vytvára značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Vzhľadom na veľký počet týchto podmienok je možné označiť túto zmluvu medzi účastníkmi aj za nemorálnu (§ 3 Občianskeho zákonníka).

Zmluva neobsahuje ani základný údaj o cene služby, teda o dohodnutej výške úroku za poskytnutie úveru a neobsahuje ani ročnú priemernú mieru nákladov. Samotná úverová zmluva v bode 28 obsahuje údaj o odchýlke od základnej úrokovej sadzby (0 %), avšak výšku základnej sadzby neuvádza. Obchodné podmienky, ktoré sú súčasťou úverovej zmluvy, sú napísané veľmi malými písmenami, a na ich prečítanie je potrebná lupa. V hlave 6 § 9 Obchodných podmienok je dohodnuté, že klient je povinný platiť úrok z poskytnutého úveru vo výške aktuálne platnej mesačnej sadzby stanovenej ako súčet základnej úverovej

sadzby a odchýlky uvedenej na prednej strane zmluvy. Podľa § 12 Zákona číslo 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v rozhodnom čase platil, je predávajúci povinný jednoznačne informovať spotrebiteľa o cene poskytovaných služieb platnej v okamihu uzatvorenia zmluvy. Samotná sporná úverová zmluva však žiadny údaj o základnej úrokovej sadzbe neobsahuje. Takýto údaj nie je uvedený ani v obchodných podmienkach. Nielen priemerný a bežný spotrebiteľ, ale ani ekonomicky vzdelaný spotrebiteľ, z obsahu spornej zmluvy cenu poskytovanej finančnej služby nezistí. Podľa citovaného ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa musí byť informácia o cene jednoznačná tak, aby o jej výške nepochyboval ani bežný a priemerný spotrebiteľ.

Neplatnosť spornej úverovej zmluvy, ktorá bola uzatváraná podľa predtlaču na základe vopred pripraveného formulára, bola už viackrát judikovaná súdmi na Slovensku, napríklad aj rozsudkami, ktoré sú súčasťou tohto súdneho spisu, a to na čísle listu 263, rozsudok Okresného súdu Žilina, č. k. 13C/69/2011-43 zo dňa 10. 01. 2012 a čísle listu 167, rozsudok Okresného súdu Nitra, č. k. 25C/244/2010-90 zo dňa 04. 02. 2011. S uvedenými dôvodmi neplatnosti zmluvy sa súd stotožňuje.

Čo sa týka nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, je potrebné prisvedčiť odporcovi, že všetky práva a povinnosti zo spornej úverovej zmluvy postúpil odporca na Československú poisťovňu, a. s., a to dňa 23. 09. 2004. Navrhovateľ zaplatil odporcovi v období od 04. 08. 2003 do 27. 05. 2004 na dlh z úverovej zmluvy šesť splátok v celkovej sume 278,82 eur. Ak by aj navrhovateľovi voči odporcovi vzniklo právo na vrátenie sumy 278,82 eur z titulu bezdôvodného obohatenia, takéto právo je premlčané a súd ho vzhľadom na námietku odporcu priznať nemohol. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí najneskôr za tri roky. Navrhovateľ uplatnil ako nárok na bezdôvodné obohatenie len tú sumu, ktorá prevyšovala ním čerpaný úver vo výške 995,82 eur (v skutočnosti navrhovateľ čerpal 1.082,14 eur). Sumy, ktorými navrhovateľ zaplatil dlh, ktorý mu vznikol čerpaním úveru vo výške 995,82 eur, navrhovateľ považoval za odôvodnený. Navrhovateľ uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.912,11 eur (2.907,93 eur - 995,82 eur = 1.912,11 eur). Okrem sumy 278,82 eur, ktorú zaplatil navrhovateľ odporcovi, zaplatil navrhovateľ na dlh z úverovej zmluvy aj sumu 2.629,11 eur, a to spoločnosti DEPTINVEST LIMITED, ktorá má sídlo na Britských panenských ostrovoch v Karibskom mori (2.907,13 eur - 278,82 eur). Odporcovi pohľadávka zo spornej úverovej zmluvy nepatrí už od roku 2004. Navrhovateľ zaplatil novému majiteľovi pohľadávky, spoločnosti DEPTINVEST LIMITED sumu 2.629,11 eur, a to na základe dohody o zrážkach zo mzdy prostredníctvom zamestnávateľa navrhovateľa Železníc Slovenskej republiky, a to v období od apríla 2008 do decembra 2011.

Aktívne legitimovaným na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ten, na úkor koho bolo bezdôvodné obohatenie získané. Je povinnosťou navrhovateľa preukázať, že je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Bolo preukázané, že navrhovateľ sumu 2.629,11 eur zaplatil spoločnosti DEPTINVEST LIMITED a nie odporcovi. To znamená, že pasívne legitimovaným na uplatnenie práva navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia by mohla byť spoločnosť DEPTINVEST LIMITED, ale nie odporca. Z týchto dôvodov súd návrh navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia voči odporcovi vo výške 1.951,98 eur zamietol.

Ak by platba navrhovateľa voči odporcovi vo výške 278,82 eur bola bezdôvodným obohatením, došlo vzhľadom na námietku odporcu k premlčaniu nároku na jej vrátenie, pretože táto suma bola pripísaná na účet odporcu v období od 14. 08. 2003 do 27. 05. 2004 a všeobecná objektívna premlčacia lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula. Nárok na zaplatenie sumy 278,82 eur však nebol súčasťou celkovo uplatneného nároku vo výške 1.912,11 eur. Zaplatenie sumy 278,82 eur považoval navrhovateľ za odôvodnené.

Súd priznal navrhovateľovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel tým, že pri uplatnení svojej pohľadávky na vrátenie bezdôvodného obohatenia v sume 1.912,11 eur (správne má byť 1.825,79 eur), bol neúspešný, a to najmä preto, že všetky práva a povinnosti zo spornej úverovej zmluvy boli postúpené na firmu, ktorá má sídlo v Karibskom mori. Bolo preukázané, že sporná úverová zmluva obsahuje veľké množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, je mimoriadne nevyvážená, a teda nemravná. Z toho dôvodu súd určil, že je neplatná. Navrhovateľovi by vzniklo voči odporcovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odporca však svoju pohľadávku postúpil na Českú poisťovňu, a. s., a tá následne na spoločnosť DEPTINVEST LIMITED, registračné číslo 609191 so sídlom Pasea Estate, Road Town, Tortola, British Virgin Islands v Karibskom mori, čím sa mimoriadne nevyvážená sporná úverová zmluva zmenila na „jednostranný právny úkon“. Všetky práva navrhovateľa voči majiteľovi pohľadávky so sídlom v meste Road Town, ktoré má desať tisíc obyvateľov a je vzdialené šesť časových

pásiem od Slovenska, reálne zanikli, aj keď formálne ostali v platnosti. Jedná sa o extrémne nemorálny a rafinovaný spôsob zmeny dvojstranného právneho úkonu na jednostranný, v dôsledku ktorého bol navrhovateľ v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia neúspešný. Reálne vymoženie pohľadávky voči firme na Britských panenských ostrovoch, predmetom ktorej je vydanie bezdôvodného obohatenia, je aj pre odborníka z oblasti práva vylúčené. Faktická zmena dvojstranného právneho vzťahu na jednostranný je pre jedného z účastníkov tohto vzťahu veľmi výhodná, a preto je na Slovensku aj často používaná. Z toho dôvodu aj Okresný súd Prešov rozhodnutím, č. k. 12C/1/2012-36 zo dňa 03. 02. 2012, predbežným opatrením zakázal do budúcnosti postupovanie pohľadávok na spoločnosť Online Investment Group, Ltd. so sídlom na Seyschellských ostrovoch, a to na základe návrhu Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, ktoré je v tomto spore vedľajším účastníkom. Nie je rozhodujúce, či odporca pri postupovaní spornej pohľadávky konal v zhode s Českou poisťovňou, a. s., ani to, či je majetkovo prepojený so spoločnosťou so sídlom na Britských panenských ostrovoch, na ktorú bola sporná pohľadávka postúpená. Rozhodujúce je to, že odporca musel vedieť, že ak pohľadávku postúpi na iný subjekt, je reálne nebezpečenstvo, že takáto pohľadávka bude postúpená na subjekt, od ktorého je vymáhanie akýchkoľvek pohľadávok fakticky nemožné. Takéto arogantné konanie poskytovateľa úveru voči spotrebiteľovi je urážajúce, ponižujúce a odporcovi spôsobilo finančnú stratu. Z týchto dôvodov súd návrhu navrhovateľa na nemajetkovú ujmu v rozsahu 300 eur vyhovel a odporcu zaviazal, aby navrhovateľovi túto sumu zaplatil do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh na priznanie nemajetkovej ujmy v rozsahu 300 eur súd zamietol ako neodôvodnený. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd vzal do úvahy aj nedbalé správanie sa navrhovateľa, od ktorého je objektívne potrebné požadovať určitú mieru starostlivosti a ostražitosť pri podpisovaní zmluvy. Spotrebiteľskú zmluvu nemôže spotrebiteľ bezducho podpísať bez toho, aby si ju prečítal...“.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie navrhovateľ, vedľajší účastník na strane navrhovateľa a odporca.

Navrhovateľ v odvolaní napadol výrok II., III. a IV., ktoré navrhol zmeniť tak, že odporca je povinný navrhovateľovi zaplatiť titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.951,98 eur a sumu 600 eur.

Podľa navrhovateľa rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení a porušuje normy európskeho práva na ochranu spotrebiteľa a je v rozpore so záväzným výkladom Súdneho dvora EÚ. K prvému odvolaciemu dôvodu (nesprávne právne posúdenie) navrhovateľ uviedol, že súd na jeho vec neaplikoval všetky správne právne predpisy a aj tie, ktoré aplikoval nevyložil a nepoužil správne - v tomto spočíva nesprávne právne posúdenie veci, ktorého sa súd dopustil. Pritom ide o právne normy na ochranu spotrebiteľa, ktoré vyplývajú z kogentných noriem primárneho práva Európskej únie - dopustil sa tak súčasne aj porušenia komunitárneho práva EÚ.

V časti týkajúcej sa bezdôvodného obohatenia a to k prvému bodu označenému ako „Premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k odporcovi“ uviedol: „...Súd nepriznal právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 278,82 eur z dôvodu námietky premlčania odporcu. Súd napriek tomu, že v závere rozsudku značne kritizuje a odsudzuje konanie odporcu ako systematický postup, ktorý poškodzuje postupovaním pohľadávok spotrebiteľa, nepodrobil námietku premlčania testu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka („OZ“), a teda, či námietka premlčania ako hmotnoprávny úkon neodporuje - pri hrubo nemorálnom postupe odporcu - dobrým mravom. Tým, že súd opomenul aplikovať § 3 ods. 1 OZ, ktorý je pilierom jednej zo zásad súkromnoprávných vzťahov, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci. Alternatívne nedôvodnosť námietky premlčania odôvodňujem s poukazom na § 107 ods. 2 OZ, ktorý súd tiež vôbec neaplikoval - na námietku premlčania súd nemal vôbec prihliadať, keďže odporca sa obohatil úmyselne - bol to odporca, ktorý formuloval zmluvné podmienky, uplatňoval plnenia, postupoval pohľadávky, uzavíeral zmluvu o poistení pohľadávok - teda v plnom rozsahu to bol odporca, ktorý zavinil protiprávny stav a prinajmenšom nepriamo úmyselne sa obohatil o plnenia prijaté od navrhovateľa. Súd neaplikoval vôbec § 107 ods. 2 OZ, aj keď ide o ochranu spotrebiteľa a naplnenie medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky vo vzťahu k Európskej únii (čl. 38 Charty základných práv EÚ). To, že aplikácia § 107 ods. 2 OZ je v prípade nebankových spoločností a úverových vzťahov s dôrazom na ochranu spotrebiteľa namiesto judikovali medzičasom aj krajské sudy...“. Navrhovateľ pripojil rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/84/2011 z 11. 12. 2011 a sp. zn. 16Co/71/2011 z 08. 12. 2011.

Z dôvodu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka mal súd podľa navrhovateľa správne námietku premlčania nevyhovieť a plnenie navrhovateľovi prisúdiť.

K druhému bodu označenému ako „Vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k odporcovi v súvislosti s postúpením pohľadávky“ navrhovateľ uviedol: „...Súd nepriznal právo na zvyšok bezdôvodného obohatenia navrhovateľovi z dôvodu, že odporca z titulu postúpenia pohľadávky nie

je pasívne legitimovaným subjektom. Uvedený záver a dôvod zamietnutia žaloby je nesprávny - súd na jednej strane (ako sme sa už čiastočne zmienili vyššie) odsúdil účelovú zmenu právneho vzťahu z dvojstranného na jednostranný v prípade odporcu a navrhovateľa, odsúdil postup spočívajúci v postupovaní pohľadávok - na strane druhej však v rovine naplnenia cieľov ochrany spotrebiteľa z tohto konania nevyvodil nijaké právne závery. Je zrejmé, že viacnásobným postúpením pohľadávky sa zhoršilo právne postavenie spotrebiteľa - je pomaly notorietou v slovenskej právnej praxi, že od spoločnosti v daňových rajoch sa nič nevymôže a navyiac, ktorý spotrebiteľ si bude brať právnika, alebo vôbec bude kontaktovať spoločnosť v zaoceánii - veď už len tento fakt je zjavným odradením spotrebiteľa od uplatnenia jeho majetkových práv - a to vymoženie plnenia prijatého dodávateľom z neprijateľných zmluvných podmienok. K postúpeniu pohľadávky došlo navyiac bez vedomia a súhlasu spotrebiteľa - napriek tomu, že dodávateľ si pre postúpenie pohľadávky spotrebiteľa predchádzajúci súhlas vyžaduje. Konajúci súd vôbec podmienku, na základe ktorej došlo k postúpeniu pohľadávky a postúpenie ako také nepodrobil testu primeranosti a prijateľnosti zmluvných podmienok - rezignoval tak na aplikáciu ust. § 53 a nasl. OZ, ktoré sú kogentnými právnymi normami európskeho pôvodu a transpozíciou smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 53 ods. 4 písm. b/: „(4) Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré ...b/ dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa.“ Súd mal správne zmluvnú podmienku umožňujúcu postúpenie pohľadávky posúdiť prejudiciálne ako neprijateľnú a rovnako spotrebiteľa poškodzujúce vyhodnotiť aj postúpenie pohľadávky ako také, ktoré bolo pre spotrebiteľa nepredvídateľné, odradzujúce a porušujúce jeho práva na vymoženie legitímnych nárokov. Ak by súd správne aplikoval § 53 ods. 4 písm. b/ OZ, resp. všeobecne § 53 ods. 1 OZ ako generálnu klauzulu v jej eurokonformnom znení s písmenom p/ prílohy k Smernici 93/13/EHS, podľa ktorého neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve je aj taká, ktorá umožňuje „p/ poskytnúť predajcovi alebo dodávateľovi možnosť previesť ich práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy v prípade, že to vedie k obmedzeniu záruk spotrebiteľa bez jeho súhlasu“, dospel by k jasnému záveru, že postúpenie spotrebiteľa poškodilo a jeho zmluvné dojednanie a výkon je neprijateľný a neplatný podľa § 39 OZ.

Na podklade vyššie uvedenej argumentácie mal súd naplniť § 879f ods. 3 OZ a teda ustáliť neplatnosť klauzuly o možnosti postúpenia pohľadávky spotrebiteľa. Súd však v súvislosti s postúpením pohľadávky uvedené ustanovenie vôbec neaplikoval, čím sa dopustil ďalšej vady konania.

Správne mal súd ustáliť neplatnosť postúpenia, uznať pasívnu legitímáciu odporcu a prisúdiť s poukazom na § 107 ods. 2 OZ aj zvyšok žalovaného bezdôvodného obohatenia navrhovateľovi...“ Správnosť tohto postupu potvrdzuje aj rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C/56/2010 z 12. 07. 2010.

V časti týkajúcej sa primeraného finančného zadostučinenia navrhovateľ vytýkal súdu, že neprávne právne posúdil aj ustálenú výšku primeraného finančného zadostučinenia - pri zohľadnení argumentácie a odôvodnenia súdu mal tento priznať uplatnený nárok v plnom rozsahu. Zjavne nepresvedčivé sú argumenty o spoluzavinení spotrebiteľa, tieto nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v obsahu spisu. V tomto zmysle sú dôvody súdu nepreskúmateľné, pokiaľ ide o čiastočné priznanie nároku spotrebiteľovi. Žiadal preto, aby odvolací súd pri komplexnom posúdení veci a nároku rozhodol o prisúdení celého nároku na primerané finančné zadostučinenie z dôvodu stresu, ktorý bol navrhovateľovi spôsobený osobitne pri zneužívaní inštitútu postúpenia pohľadávky voči spotrebiteľom, ktorí sa v 99 % prípadov nevedia brániť a na uplatnenie svojich práv rezignujú - Britské panenské ostrovy dokážu totiž úplne odradiť od akejkoľvek obrany na súde a spotrebiteľ radšej platí a platí...“ V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR zo dňa 20. 03. 2008 sp. zn. 6Obo 302/2006.

Podľa navrhovateľa súd rozsudkom porušil aj európske právo - smernicu 93/13/EHS a rozhodol v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ, ktorá sa k tejto smernici viaže.

Vedľajší účastník na strane navrhovateľa v odvolaní proti zamietavým výrokom navrhol v tejto časti zmeniť rozsudok a návrhu vyhovieť v celom rozsahu s tým, že súhlas navrhovateľa mu bol daný.

V odvolaní uviedol, že odporca nekalou obchodnou praktikou a rafinovaným spôsobom spôsobil stav, že navrhovateľ z nevedomosti platil firme na ostrov v Atlantickom oceáne, od ktorej nie je žiadna nádej na vymoženie práv. Navrhovateľ bol poškodený zrážkami zo mzdy navrhovateľa, nie na základe dohody medzi navrhovateľom a firmou z oceánu, ale na základe dohody o zrážkach zo mzdy medzi účastníkmi konania. Preto vedľajší účastník na strane navrhovateľa tvrdil, že odporca musí niesť dôsledky za takýto stav, pretože dohodu o zrážkach zo mzdy vyvolal odporca. Tento inštitút je navyiac predmetom posudzovania zo strany Súdneho dvora Európskej únie vo veci Marcinová/POHOTOVOSTĚ, ktorú otázku predložil Okresný súd Prešov.

Ďalej vedľajší účastník na strane navrhovateľa poukázal na to, že podľa čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ sa majú štáty, a preto aj súdy členských štátov, postarať o hospodárske záujmy spotrebiteľov. Navrhovateľ bol výrazne postihnutý zrážkami zo mzdy. Žiadna verejnoprávna autorita neodobrila takéto zrážky zo mzdy a navrhovateľ sa podrobil týmto zrážkam z nevedomosti, keď ani štátne orgány donedávna nemali jasno v spotrebiteľských veciach. Namietal preto závery o podiele navrhovateľa, ktorý netušil, že sa zrážky vykonávať nemajú. Premlčacia doba by sa mal počítvať až od záverov súdov o nekalej činnosti dodávateľa, pretože je nelogické započítavať spotrebiteľovi dobu, keď ešte objektívne nemohol mať vedomosť o postoji súdov o nečestnej praxi dodávateľa. Súdny dvor rozhodol, že existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalú podmienku, a to v rozsudku Oceáno grupo editoriale C-240/08 až 244/08 a v rozsudku Godard. V rozsudku Cofidis súdny dvor rozhodol, že v súvislosti s ochranou pred neprijateľnou podmienkou nemá prihliadať na premlčanie a tvrdil, že by sa to malo vzťahovať aj na ochranu spotrebiteľa pri bezdôvodnom obohatení z neprijateľnej podmienky a po nekalej praxi dodávateľa.

Vedľajší účastník na strane navrhovateľa preto navrhol predložiť prejudiciálne otázky:

1. Vyžaduje čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, aby sa právo spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením z neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo na základe nekalej obchodnej praxe premlčalo v dobe, ktorá začne plynúť až od rozhodnutia súdu prípadne iného verejnoprávneho orgánu o tom, že takéto plnenie je založené na nekalej obchodnej praxi?

2. Vyžaduje čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, aby štát prostredníctvom súdu garantoval vrátenie plnenia z neprijateľnej podmienky od dodávateľa aj napriek prevodu či prechodu práv z dodávateľa na iné subjekty, ak je vymoženie práv spotrebiteľa od nástupcov značne sťažené postúpením práv a nekalú prax vyvolal práve dodávateľ už pri uzatváraní zmluvy?

Navrhol preto konanie prerušiť a vec predložiť Súdnemu dvoru EÚ. Inak navrhol rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

Odporca podal odvolanie do výroku I., ktorý žiadal zrušiť a konanie v tejto časti zastaviť a do výroku III. žiadal prvostupňové rozhodnutie zmeniť tak, že návrh v tejto časti zamietá.

V prvom rade poukázal na zmätočnú a do značnej miere nelogickú formuláciu výroku v bode I. v časti: „...uzavretá medzi právnym predchodcom odporcu, spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s.,...!“, pričom nie je v konečnom dôsledku objektívne zrejmom, koho mal prvostupňový súd na mysli v postavení právného predchodcu odporcu, čo má za následok zrejmu neurčitost' a nezrozumiteľnosť tejto časti výroku napadnutého rozhodnutia.

Ďalej súd výrokom I., o tom, že určil, že úverová zmluva č. 5305010544 uzatvorená účastníkmi konania dňa 27. 06. 2003 je neplatná (a to v celom rozsahu), pričom je relevantným dospieť k záveru, že súd týmto svojím postupom (výrokom) vo svojom rozhodnutí išiel jednoznačne extra petitem.

Táto skutočnosť pritom nepochybne vyplýva i z toho, že ani v rámci jediného pojednávania v tomto konaní neboli predmetom dokazovania (skúmania) či už navrhovateľom namietané neprijateľné podmienky nehovoriac už o neplatnosti celej úverovej zmluvy. Záver súdu preto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a rovnako ani v odôvodnení tejto časti rozhodnutia, v ktorom prvostupňový súd nešpecifikuje ani len jednu neprijateľnú zmluvnú podmienku a objektívne dôvody takéhoto jej prípadného posúdenia. Súd prvého stupňa tak svojím rozhodnutím v predmetnom konaní spôsobil, že jeho rozhodnutie sa stalo nepredvídateľným, keďže neoznámil vopred svoj zámer postupovať ex officio, viesť dokazovanie aj týmto smerom, neumožnil tak účastník vyjadriť sa k možnému posúdeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok resp. neplatnosti celej úverovej zmluvy a objektívne tak došlo k prekvapivému rozhodnutiu súdu.

Pokus zo strany súdu o odôvodnenie vyššie napádaného určenia neplatnosti celej úverovej zmluvy v tom zmysle, že zmluva nemá obsahovať ani základný údaj o cene služby, teda o dohodnutej výške úroku za poskytnutie úveru a neobsahuje ani ročnú priemernú mieru nákladov v kontexte so zisteným skutkovým stavom veci neobstojí a môže mať prinajhoršom za následok jej bezúročnosť, resp. bezpoplatkovosť (nie však jej komplexnú neplatnosť).

Každopádne už vo vyjadrení odporcu bolo jednoznačne preukázané, že v prípade zmluvy č. 5305010544 medzi navrhovateľom a odporcom došlo k uvedeniu úrokov a poplatkov v zmluve v zmysle znenia zákona o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom období, pričom v otázke údajov RPMN odporca zdôraznil tú skutočnosť, že ročná úroková sadzba bola implementovaná do zákona č. 258/2001 Z. z. konkrétne do ust. § 4 ods. 2 písm. h/ zákona až na základe zákona (novely) č. 568/2007, ktorý nadobudol účinnosť dňom 01. 01. 2008 (oproti dátumu uzavretia úverovej zmluvy dňa 27. 06. 2003 vo vzťahu k účinnej zákonnej úprave v rozhodnom období).

Rovnako nevyhnutným je podľa odporcu poukázať na preukázateľne zrejmu absenciu naliehavého právneho záujmu v tomto konaní zo strany navrhovateľa na určenie platnosti, resp. neplatnosti úverovej zmluvy, ktoré určenie v konečnom dôsledku si sám navrhovateľ na súde ani žiadnym relevantným spôsobom neuplatňoval.

Tiež možno dospieť k opodstatnenému záveru, že prvostupňový súd sa v tomto prípade vonkoncom nezaoberal v priebehu konania jednotlivými „spornými“ neprijateľnými podmienkami namietanými zo strany navrhovateľa, tým pádom je jeho výrok o neplatnosti úverovej zmluvy možno objektívne považovať za nepreskúmateľný.

Čo sa týka vo výroku rozhodnutia, ktorým súd určil, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 300 eur, jeho odôvodnenie je bez akéhokoľvek právneho základu, keďže navrhovateľovi reálne nevznikla žiadna ujma a už v žiadnom prípade nie vo vzťahu k odporcovi v tomto konaní, ktorý svojím konaním žiadnym spôsobom nesťažil postavenie navrhovateľa. Navrhovateľ navyše nebol v tomto konaní čo sa týka jeho uplatňovaného nároku voči odporcovi úspešný ani len sčasti, čo znamená, že súd objektívne dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a preto bol jeho návrh na začatie konania v samotnej podstate zamietnutý.

Odporca tvrdil, že riadne v zmysle zákonnej úpravy postúpil štandardným spôsobom svoju pohľadávku voči navrhovateľovi na Českú poisťovňu - Slovensko, a.s., dňom 23. 09. 2004, teda subjekt bez akýchkoľvek problémov v dosiahnutí pre bežného občana v SR, čo malo za následok že od daného momentu nemal odporca akýkoľvek dosah (vplyv) na vzťah navrhovateľ versus tretí subjekt a teda pre neho ani nemôže vyplývať akákoľvek navrhovateľom tvrdená zodpovednosť za jeho v súčasnosti zhoršené postavenie ako spotrebiteľa (dlžníka).

Ďalšie úvahy a domnienky súdu možno hodnotiť len ako subjektívne ničím nepodložené konštatovania súdu majúce za účel vyvolať dojem závažného zásahu zo strany odporcu do súkromnej, či finančnej sféry navrhovateľa, čo je však v zrejmom rozpore s už vyššie uvedeným objektívne preukázaným skutkovým a právnym stavom vo veci samej. V odôvodnení napadnutého rozsudku rovnako doposiaľ nedošlo zo strany súdu prvého stupňa k žiadnemu konkrétnemu zdôvodneniu výšky priznanej nemajetkovej ujmy, preto kládol otázku prečo bol v časti a určitej výške takýto nárok voči odporcovi priznaný a v zostávajúcej časti bol zamietnutý.

V konečnom dôsledku odporca poukázal na „nečakané“ vyjadrenie súdu predovšetkým s ohľadom na predchádzajúcu rétoriku týkajúcu sa vedome „nemravného a nemorálneho“ konania odporcu voči navrhovateľovi, kedy v podstate v rozpore so všetkými vyjadreniami (obranou) navrhovateľa v rámci konania zdôrazňuje to, že aj nedbalé správanie sa navrhovateľa, od ktorého je objektívne potrebné požadovať určitú mieru starostlivosti a ostražitosti pri podpisovaní zmluvy, je v podstate rovnako príčinou situácie, do ktorej sa sám dostal, pričom v neposlednom rade súd v prenesenom zmysle slova konštatuje, že navrhovateľ ako spotrebiteľ nemôže len tak bezducho podpísať spotrebiteľskú zmluvu bez toho, aby si ju prečítal.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu žiadal, aby odvolací súd odvolanie navrhovateľa odmietol ako nedôvodné.

Uviedol, že podľa neho inštitút „dobrých mravov“ nemá vonkoncom žiaden relevantný vplyv na aplikáciu premlčania toho ktorého nároku zo strany účastníka konania v právnom poriadku SR.

Tiež nie je objektívne zrejmé, ktoré z konaní odporcu by vôbec malo byť spôsobilé naplniť základné znaky či priameho resp. nepriameho úmyslu (ide o bežné štandardné postupy obchodného subjektu pri výkone svojej podnikateľskej činnosti v zmysle zákonnej úpravy ako sú formulácia zmluvných podmienok, uplatňovanie si dôvodných nárokov voči dlžníkovi, prípadné postúpenie pohľadávky na tretí subjekt alebo jeho poistenie, ktoré i samotný súd vo svojom rozhodnutí vyhodnotil ako v súlade so zákonom).

Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že postúpenie pohľadávky odporcu voči navrhovateľovi bolo nepredvídateľné, odradzujúce a porušujúce jeho legitímne práva na vymoženie legitímnych nárokov, pričom súd mal ustáliť „neplatnosť“ tohto postúpenia a uznať tak pasívnu legitimáciu odporcu v tomto konaní, odporca uviedol, že v zmysle zákonnej úpravy postúpil štandardným spôsobom svoju pohľadávku voči navrhovateľovi na Českú poisťovňu - Slovensko, a. s., dňa 23. 09. 2004, u ktorej ju mal preukázateľne poistenú, teda subjekt bez akýchkoľvek problémov dosiahnuteľný pre bežného občana v SR a teda pre neho ani nemôže vyplývať akákoľvek navrhovateľom tvrdená zodpovednosť za jeho v súčasnosti zhoršené postavenie ako spotrebiteľa (dlžníka). Navrhovateľ navyše mal zjavnú vedomosť o postúpení pohľadávky odporcu voči jeho osobe s poukazom na oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 19. 12. 2005, t.j. cca 5 rokov pred podaním samotného návrhu na začatie konania. V neposlednom rade odporca poukázal i na tú skutočnosť, že sám navrhovateľ v priebehu viacerých pojednávaní svojou výpoveďou a

predloženými listinnými dôkazmi potvrdil tú skutočnosť, že zrážky z jeho mzdy vykonávané za obdobie viacerých rokov boli adresované priamo a teda v prospech spol. DEPTINVEST LIMITED.

Čo sa týka primeraného finančného zadostučinenia odporca tvrdil, že navrhovateľovi reálne nevznikla žiadna ujma a už v žiadnom prípade vo vzťahu k nemu v tomto konaní, ktorý svojím konaním žiadnym spôsobom nesťažil postavenie navrhovateľa. Navrhovateľ navyše nebol v tomto konaní čo sa týka jeho uplatňovaného nároku voči odporcovi úspešný ani len sčasti, čo znamená, že súd objektívne dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a preto bol jeho návrh na začatie konania v samotnej podstate zamietnutý.

Na záver odporca uviedol, že v podstate ide v konaní výlučne o záujmy vedľajšieho účastníka, ktorý takýmto spôsobom „používa“ jednotlivých spotrebiteľov na dosiahnutie a presadenie svojich vlastných zámerov.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že konajúci súd tým, že si urobil ex offo názor o neprijateľnej povahe zmluvných podmienok, naplnil právo na ochranu spotrebiteľa a zneplatnením celej úverovej zmluvy poskytol navrhovateľovi súdnu ochranu. Tvrdil, že spotrebiteľ má vždy naliehavý právny záujem na určení neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy (vyplýva z judikátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. MCdo 1/2009). S týmito argumentmi nemožno súhlasiť ani v súvislosti s postúpením pohľadávky zo strany odporcu v roku 2005. K postúpeniu pohľadávky uviedol, že ak táto bola postúpená bez súhlasu spotrebiteľa a bolo zhoršené jeho právne postavenie, bola postúpená na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je od počiatku neplatná (§ 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Podľa navrhovateľa ho ako spotrebiteľa odporca vystavil početným neprijateľným zmluvným podmienkam, ktoré sa uplynutím troch mesiacov od nadobudnutia účinnosti zákona č. 150/2004 Z. z. stali neplatnými (§ 879f ods. 3 OZ). Aj tu súd správne identifikoval dôvody neplatnosti celej spotrebiteľskej zmluvy.

Pokiaľ ide o primerané finančné zadostučinenie uviedol, že ujmu spôsobenú jemu ako navrhovateľovi považoval za preukázanú. Súd rovnako správne ustálil otázku pasívnej legitímácie, keďže pre neplatnosť postúpenia pohľadávky zostal pre všetky nároky pasívne legitímovaný práve odporca, teda pôvodný veriteľ. Už len stav neistoty a zásahy do súkromnej sféry spotrebiteľa ako tomu bolo v jeho prípade zakladajú značný stres, ktorý súd správne uznal a aspoň sčasti vyhovel požadovanému finančnému zadostučineniu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podali včas účastníci konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. h/, 2 O. s. p. z nasledovných dôvodov:

V preskúmvanej veci sa navrhovateľ návrhom došlým súdu dňa 12. 01. 2011 na odporcovi domáhal zaplata sumy 1.951,98 eur z titulu bezdôvodného obohatenia vzhľadom na neprijateľné podmienky v zmluve o úvere zo dňa 27. 06. 2003 č. 5305010544 (ako rozdiel medzi výškou úveru 995,82 eur a sumou zaplattenou za poskytnutie peňažných prostriedkov v sume 2.947,80 eur). Taktiež sumy 600 eur ako nemajetkovej ujmy.

Navrhovateľ v odvolaní poukazoval na to, že zo sumy, ktorú žiadal odporcu zaviazat zaplatiť a to 1.951,98 eur pokiaľ ide o sumu 278,82 eur táto nie je premlčaná lebo úkon odporuje dobrým mravom (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) alebo sa odporca úmyselne obohatil (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a zvyšná suma je opodstatnená pre neplatnosť klauzuly o postúpení pohľadávky.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že navrhovateľ na pojednávaní dňa 31. 05. 2011 tvrdil, že odporcovi prostredníctvom svojho zamestnávateľa zaplatil sumu 2.629,11 eur (od 12. 05. 2008 do 12. 01. 2011 a to najprv po 2.400,- Sk a to od 12. 05. 2008 do 12. 01. 2009 a od 12. 02. 2009 do 12. 01. 2011 v sume 79,67 eur) a ešte dňa 12. 12. 2003 sumu 79,67 eur, dňa 9. 1. 2004 sumu 39,83 eur a dňa 27. 05. 2004 sumu 39,83 eur. Po vyjadrení odporcu že bola zaplattená suma 278,82 eur (ešte aj dňa 14. 10. 2003 suma 39,83 a dňa 10. 10. 2003 a suma 39,83 eur a dňa 14. 08. 2003 suma 39,83 eur), navrhovateľ uviedol, že keď sa to spočíta tak je to suma 2.907,93 eur (2.629,11 eur + 278,82 eur). Na pojednávaní dňa 07. 02. 2012 navrhovateľ uviedol, že zaplatil dlh z úveru na účet nového veriteľa Debt Invest Limited sumu 2.629,11 eur a časť splátok na účet odporcu v sume 278,82 eur. Celkove sumu 2.907,93 eur. Z

toho dôvodu vzal návrh na začatie konania na vrátenie bezdôvodného obohatenia o sumu 39,87 eur späť pričom rozdiel medzi sumou 2.947,80 eur a sumou 2.907,93 eur je práve 39,87 eur. Odporca s čiastočným späťvzatím návrhu v rozsahu 39,87 eur a so zastavením konania v tejto časti súhlasil. Na to súd vyhlásil uznesenie, ktorým pojednávanie (správne malo byť konanie) v časti o zaplatenie sumy 39,87 eur zastavil. Na pojednávaní dňa 13. 03. 2011 žiadal navrhovateľ zaviazať odporcu zaplatiť mu sumu 1.951,98 eur z titulu bezdôvodného obohatenia.

Okresný súd návrh na začatie konania o zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.951,98 eur zamietol. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ okresný súd rozhodol o čiastočnom späťvzatí, ktoré bolo vyhlásené na pojednávaní, mal toto uznesenie písomne vyhotoviť pretože proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie (§ 168 ods. 2 O. s. p.) lebo účastníci konania sa nevzdali odvolania. S ohľadom na čiastočné späťvzatie návrhu pokiaľ ide o sumu 39,87 eur okresný súd potom rozhodnutím prekročil predmet konania keď zamietol návrh na začatie konania vo výške 1.951,98 eur a teda nie v rozsahu 1.912,11 eur (ako rozdiel medzi uplatňovanou sumou 1.951,98 eur a sumou vzatou čiastočne späť 39,87 eur).

Napriek uvedenému z obsahu spisu vyplýva aj to, že si okresný súd neujasnil rozsah jednotlivých súm z ktorých celková uplatňovaná suma pozostáva a kedy k prijatiu plnenia zo strany odporcu ako bezdôvodného obohatenia malo dôjsť. Ešte predtým však neodstránil rozpory vo vyjadreniach navrhovateľa ohľadom výšky uplatňovanej sumy z titulu bezdôvodného obohatenia. Najskôr si totiž navrhovateľ uplatňoval celkovú sumu 1.951,98 eur, potom uvádzal celkovú sumu 2.907,93 eur v ktorej mala byť zahrnutá suma 278,82 eur. a napokon opäť sumu 1.951,98 eur.

Pre neujasnenosť uplatňovaných súm, jej rozsahu a doby prijatia plnenia je preto podľa odvolacieho súdu záver okresného súdu o premlčaní predčasný. Okrem toho navrhovateľ už v návrhu na začatie konania poukazoval na to, že sa domáha vydania úmyselne získaného bezdôvodného obohatenia z neprijateľných zmluvných podmienok lebo odporca použil značné množstvo neprijateľných podmienok a bol uzročený s tým, že plnenia, ktoré prijme z týchto neplatných podmienok budú neoprávnené a mal teda prinajmenšom nepriamy úmysel bezdôvodne sa obohatiť a svojím konaním poškodiť práva spotrebiteľa. Z týchto okolností mal preto okresný súd zväžiť prípadné posudzovanie bezdôvodného obohatenia získaného úmyselne v desaťročnej premlčacej dobe (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Odporca v odvolaní vytýkal súdu, že súd určením neplatnosti úverovej zmluvy svojím postupom (výrokom) vo svojom rozhodnutí išiel jednoznačne extra petitum. V tejto súvislosti teda aj to, že určenie v konečnom dôsledku si sám navrhovateľ na súde ani žiadnym relevantným spôsobom neuplatňoval.

Z dispozičného princípu vyplýva, že navrhovateľ v žalobnom návrhu vymedzuje predmet konania po skutkovej i právnej stránke a týmto jeho vymedzením je súd v zásade viazaný.

Z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú. Prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac môže súd iba vtedy, a/ ak ide o konanie, ktoré možno začať aj bez návrhu t.j. v nesporovom konaní, b/ ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi. Napriek tomu, že znenie zákona to neuvádza, bude nepochybné, že zásada viazanosti petitom (tzv. zásada ne ultra petitum) bude nepochybné vyžadovať i to, aby súd neprisúdil iné plnenie, než ktorého sa účastníci domáhali.

Okresný súd rozsudkom určil, že úverová zmluva o poskytnutí revolvingového úveru č. 5305010544 zo dňa 27. 06. 2003 uzavretá medzi právnym predchodcom odporcu spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. a navrhovateľom V. E., je neplatná. Návrh na začatie konania o zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.951,98 eur, zamietol. Odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi 300 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh na začatie konania o zaplatenie finančného zadostučinenia v časti o zaplatenie 300 eur, zamietol.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného aj podľa odvolacieho súdu okresný súd v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia zrejme z neplatného právneho úkonu nemohol určiť samostatným výrokom neplatnosť zmluvy a to bez toho, aby bol tento nárok uplatnený. Aj samotný navrhovateľ v tejto súvislosti žiadal prejudiciálne ustáliť neplatnosť zmluvy ako celok vzhľadom na vysoký počet neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o úvere. Platnosť zmluvy bolo preto opodstatnené posudzovať len ako otázku predbežnú. Z toho dôvodu súd prekročil návrh navrhovateľa a prisúdil mu viac ako sa domáhal.

Odvolací súd dodáva, že v SR je procesná právna úprava ochrany spotrebiteľa v oblasti súkromného práva obsiahnutá predovšetkým v Občianskom súdnom poriadku. Podľa § 153 ods. 4 O. s. p. platí, že ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia.

Možno súhlasiť s odporcom v odvolaní, že v tejto súvislosti by mal súd umožniť účastníkom vyjadriť sa k možnému posúdeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, aby tak dosiahol svoje rozhodnutie predvídateľným (porovnaj tiež § 100 ods. 1 in fine O. s. p.). Okrem toho aj s tým, že okresný súd nielenže vo výroku rozhodnutia, ale ani v jeho odôvodnení presne nešpecifikoval, ktoré podmienky úverovej zmluvy sú neprijateľné, z akého dôvodu a predovšetkým, ktoré z nich majú za následok vydať navrhovateľovi ako spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie.

Pokiaľ ide o uplatňovanie si nemajetkovej ujmy zo strany navrhovateľa, odporca v odvolaní namietal, že jeho priznanie je bez právneho základu a pokiaľ ide o výšku táto nie je zdôvodnená. Navrhovateľ v odvolaní vytýkal súdu argumenty o jeho spoluzavinení nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa odvolacieho súdu v odôvodnení rozsudku musí súd uviesť, podľa akej právnej normy posúdil, teda pod hypotézu akej právnej normy subsumoval ním zistený skutkový stav. Po subsumcii dochádza k tzv. aplikácii a interpretácii práva. Súd musí uviesť, ako daný skutkový stav právne posúdil, ktorú právnu normu na daný stav aplikoval a ako ju v intenciách konkrétneho prípadu interpretoval. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu nevyplýva právne posúdenie skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení a preto nebolo možné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu v tejto časti preskúmať.

Napokon odvolací súd poukazuje na to, že neodôvodneným zostal výrok rozsudku okresného súdu, ktorým vyslovil, že o trovách konania a trovách štátu súd rozhodne osobitne.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom konaní rozhodne okresný súd aj o trovách prvostupňového a odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.